

I den almindelige Bevidsthed stod han nu som Føreren for Vennesamfundets konservative Fløj, og det blev da ogsaa fortalt, at det fortrinsvis var ham, der havde foranlediget, at Ministeren var kommen tilstede her idag, . . . et Træk, der i saa Fald var ganske klogt beregnet af ham. Der var ingen Tvivl om, at Ministerens Nærværelse havde været en medvirkende Aarsag til, at det oppositionelle Parties Aktier under Formiddagsmødet var dalet, og at Biblens guddommelige Oprindelse var bleven fastslaaet med en saa overvældende Majoritet.

Heden i Salen var efterhaanden bleven næsten uudholdelig. Skønt man havde lukket alle Vinduer og Døre op for at skaffe Luft, fik flere Kvinder ondt, og Lamperne rundt om paa Væggene og under det høje, svære Bjælkeloft lyste tilsidst saa mat, at særligt den nederste Del af Salen kom til at ligge i en dyster Skumring. Nu og da hørtes et fjernt Bulder af Tordenen, der langsomt nærmede sig.

Paa een Gang opstod der Uro henne ved en af Sidedørene. Folk derhenne veg tilside, — Emanuel traadte stille ind.

Oppe paa Talerstolen stod i dette Øjeblik en Landsbylærer og udviklede sine Anskuelser: men ingen havde nu længer Øre for hans Ord. Alle saae hen imod den høje, blege Skikkelse, der blev staaende derhenne ved Døren med Hovedet bøjet og Hænderne foldede foran Brystet. Selv de, der aldrig havde set ham, var ikke et Øjeblik i Tvivl om, hvem han var. I den bageste Del af Salen rejste man sig op paa Bænkene for at komme til at se, og fra Mund til Mund lød hviskende Spørgsmaal og Svar.

Kun een forholdt sig stille . . . Henne i en Krog sad Væver Hansen foroverbøjet og skjulte den nederste Del af sit Judasansigt med sine blodrode Hænder.

Da Landsbylæreren endelig sluttede, og efter at endnu et Par andre havde haft Ordet, blev det oppe fra Tribunen forkyndt, at Emanuel vilde tale. I samme